

Ze všech sil mu objetí oplácím. „Jsem v pořádku,“ zopakuju, ale vlastně nechápu, proč je tak rozhozený. Nebo proč je strýček Finn v takovém šoku, že mě vidí. Ale zmatek rychle vyklízí pole sotva zadržované panice.

„Nechápu to,“ zamumlám a zakloním hlavu, abych mu viděla do očí. „Co se děje?“

„Všechno už bude v pořádku,“ odpoví rázně a nespouští ze mě temný, pronikavý a zničující pohled.

A v kombinaci se vším, co se od rána stalo, je toho najednou moc. Sklopím oči, jen dokud se mi nepodaří popadnout dech, ale to mi taky nepřipadá dost, takže mu nakonec zabořím obličej do hrudi a zhluboka vdechuju jeho vůni.

Srdce mu bije hlasitě a rychle – vlastně až moc rychle –, ale pořád mi to připomíná návrat domů. Pořád je *cítit* jako domov, jako pomeranče, svěží voda a štiplavá skořice. Povědomě. Sexy.

Je můj.

Povzdechnu si a přitulím se ještě blíže. Tohle mi chybělo, a nevím ani proč. Od chvíle, kdy jsem před dvěma dny vypadla z ošetřovny, jsme byli prakticky nerozluční.

Od chvíle, kdy mi řekl, že mě miluje.

„Grace,“ vydechne moje jméno jako modlitbu a nevědomky zrcadlí moje pocity. „Moje Grace.“

„Tvoje,“ souhlasím šepem a vážně doufám, že mě strýček Finn neuslyší. Zároveň Jaxona pevněji obejmu kolem pasu.

A právě v tu chvíli se cosi probudí k životu – něco troufalého, mocného a všepohlcujícího. Proletí to a otřese mnou jako výbuch až do hloubi duše.

Dost!

Přestaň!

S ním ne.

3

Kam se hrabe Šípková Růženka

Bez rozmýšlení Jaxona odstrčím a klopýtnu vzad. Hrdelně zavrčí, ale nepokusí se mě zastavit. Místo toho mě jen šokovaně pozoruje. V tom si můžeme podat ruce.

„Co to bylo?“ zašeptám.

„Co přesně myslíš?“ opáčí a probodává mě pohledem. V tu chvíli si uvědomím, že to neslyšel ani *nechtěl*.

„Nevím. Omlouvám se.“ Slova přicházejí instinktivně. „Nechtěla jsem...“

Zavrtí hlavou, ale taky ustoupí. „Nedělej si s tím hlavu, Grace. To je v pořádku. Prožila jsi toho dost.“

Myslí to s Liou, říkám si. Ale Jaxon tím přece prošel taky. A když si ho pořádně prohlédnu, uvědomím si, že je to na něm vidět. Je hubenější, než si pamatuju, takže ty jeho absurdní lícní kosti a ostře řezaná čelist jsou ještě výraznější než obvykle. Tmavé vlasy má trochu delší a rozčuchanější, než jsem zvyklá, takže jizva na tváři je sotva vidět, a pod očima má tak tmavé fialové kruhy, že vypadají jako modřiny.

Pořád je krásný, ale teď je ta krása jako otevřená rána. Až mě to bolí.

Čím déle se na něj dívám, tím hlubší panika se mě zmocňuje. Protože takové změny nenastanou přes noc. Lidem nenarostou vlasy ze dne na den a taky většinou tak rychle nezhubnou. Něco se stalo, něco závažného, a já si na to z nějakého důvodu nedokážu vzpomenout.

„Co se děje, Jaxone?“ Když neodpoví dost rychle, otočím se ke strýčkovi a najednou mě pod kůží pálí vztek. Už se mi z toho dělá špatně a unavuje mě, jak mě pořád všichni drží v nevědomosti.